

gik straks op til sig selv. Udtrykket i Fætterens Ansigt havde gjort hende utryg.

Ægteparret mødtes paa Trappen efter at Vognen var kørt bort.

»Har du været ude at ride med Frandsen?«

»Ja, naturligvis.«

»Trods mit bestemte Forbud?«

»Forbud? ... Hvad kan du forbyde?« sagde hun haanligt over sin Skulder og gik forbi ham ind i Forstuen.

Jægermesteren fulgte. Fra Knagerækken derinde tog han den Hundesvøbe, han for et Par Dage siden havde truet hende med.

»Vi ses!« sagde han med sænket Stemme og gik op i deres Soveværelser.

Fru Vilhelmine var bleven bleg. Hun stod nogen Tid tvivlraadig og bøjede sin smækre Ridepisk. Vendte sig saa mod Døren for at gaa tilbage til Stalden men betænkte sig og blev igen staaende nogen Tid i Overvejelser. Tilsidst gik hun raskt ind i sin Mands Værelse og tog Telefonen.

»Ekspres — København! ... Optaget? ... Saa Statstelefonen! ... Grosserer Søholm. — Ogsaa! Hvorlænge? ... Aa!«

Hun lagde ærgerlig Hørerøret tilbage i Gaffelen og overvejede paany. Halvt i Tanker tog hun en Cigaret fra en Æske, der stod fremme paa Bordet, og tændte